

skulle være på 300 mand, ville blive ganske ubevæbnet. Han beklagede den modstand, visse medlemmer af det særlige udvalg havde rejst mod planen, som ikke på nogen måde stred mod pagtens art. 43.

Czecoslovakiets repræsentant kritiserede den foreslåede ordning, idet han fandt, at dens funktioner kunne komme i strid med pagten. Den eneste måde at beskytte De Forenede Nationers udsendte missioner på var at anmode de stater om hjælp, på hvis område missionen arbejdede. Ellers måtte sikkerhedsrådet tage sagen op og træffe de fornødne forholdsregler. — Tilsvarende angreb rettedes mod planen af Sovjetunionen, Hviderusland, Ukraine og Polen, der alle erklærede at ville stemme mod de foreslåede resolutioner.

For de øvrige taleres vedkommende var der så godt som enighed om at støtte resolutionsforslaget om oprettelse af en vagtstyrke. Derimod gav forslaget om at føre en liste over mindst 2 500 personer egnede til i påkommende tilfælde at gøre tjeneste som observatører i udsendte missioner anledning til kritik fra en række landes side, og flere af disse, bl. a. Storbritannien, Frankrig og New Zealand, erklærede ikke at kunne stemme for resolutionen.

Canadas repræsentant fandt, at regeringerne og ikke sekretariatet burde ajourføre listerne over observatører. Generalsekretæren skulle blot underrette hver regering om størrelsen af dens kontingent af observatører og de fornødne kvalifikationer. Sekretariatets repræsentant svarede herpå, at generalsekretæren gerne så en sådan ordning. Der var ligeledes enighed om, at observatørerne skulle tages i ed på tilsvarende måde som De Forenede Nationers embedsmænd.

Libanons forslag om at erstatte udtrykket „300 men“ med „300 persons“ godkendtes, således at der også bliver mulighed for at anvende kvinder i styrken.

Et polsk forslag om udsættelse af spørgsmålets videre behandling til 5. samling blev forkastet.

Ved den endelige afstemning vedtoges den første resolution om oprettelse af vagtstyrken med 38 stemmer mod 5, medens 8 afholdt sig fra at stemme. — Den anden resolution om en fast liste over observatører vedtoges med 28 stemmer mod 7, medens 18 undlod at stemme. — Den danske delegation stemte for begge forslagene.

I plenarforsamlingen vedtoges den 22. november 1949 resolutionen om vagtstyrken med 46 stemmer mod 5 og resolutionen om en liste over observatører med 38 stemmer mod 6.

9. International kontrol med atomenergien.

Tredje plenarforsamling havde den 4. november 1948 vedtaget en resolution*), der dels opfordrede de permanente medlemmer af atomenergikommissionen (de fem stormagter samt Canada) til i fællesskab at undersøge, om der kunne skabes enighed om en virkelig effektiv international kontrol, dels opfordrede atomenergikommissionen til at genoptage sit arbejde og søge at finde frem til praktiske forslag. Atomenergikommissionen havde herefter nedsat et arbejdsudvalg med den opgave at underkaste den af den tidligere udarbejdede kontrolplan en fornyet undersøgelse. Den 15. juni 1949 vedtog arbejdsudvalget imidlertid en resolution, hvori det hed, at yderligere undersøgelser i arbejdsudvalget ikke var til nogen nytte, før de fem stormagter og Canada mødtes og nåede frem til et grundlag for en overenskomst. Atomenergikommissionen vedtog herefter den 29. juli 1949 et amerikansk resolutionsforslag, ifølge hvilket kommissionen indtil videre ophørte med sine drøftelser på grund af de bestående uoverensstemmelser. En fornyet drøftelse måtte kræve, at stormagterne og Canada nåede til et grundlag for overenskomsten. De pågældende magter begyndte den 9. august 1949 lukkede forhandlinger for at fastslå, om der findes grundlag for en overenskomst om international kontrol med atomenergien, således at det sikres, at denne anvendes alene

*) Se beretn. 3. saml., s. 26 og 109.